

Strhující příběh o přátelství, naději
a tajemné bílé vlčici

VLČÍ PROKLETÍ

Jessica Vitalisová

bambook

VLČÍ PROKLETÍ

Jessica Vitalisová

Tato kniha je beletristické dílo. Jakékoli odkazy na skutečné osoby, události, zařízení, organizace nebo místa jsou určeny pouze k navození pocitu autenticity a slouží na podporu fiktivního vyprávění. Všechny další postavy a všechny události a dialogy jsou dílem autorčiny představivosti a nejsou míněny jako skutečné.

Adamovi, Jaiden a Sienně
Miluji vás až do Zálesí

Abych byla naprosto upřímná...

Raději byste měli hned odejít. Život je sám o sobě dostatečně těžký, netřeba ho ještě komplikovat smrtí. A mimoto, svůj drahocenný čas strávíte lépe, budete-li dělat cokoli jiného. Nechtěli byste raději nanosit vodu? Pověsit prádlo? Vybírat si vši z vlasů?

Vidím, že se nenecháte odradit. V tom případě si musíme ujasnit pár věcí. Zaprvé, nejsem nestvůra ani monstrum nebo ďábel – jsem pouze unavená vlčice, která hledá odpočinek. Zadruhé, existuju v temném prostoru mezi tímto a oním světem. Kloužu z jednoho do druhého a dělám, vidím a *vím* věci, kterým byste sotva uvěřili. A nakonec musíte pochopit, že sebe se zachránit nesnažím. Nebo spíš jenom sebe. Stále jste odhodláni se ke mně připojit? Dobrá. Ale varuji vás, cesta, kterou máme před sebou, nebude snadná. Bude protkána temnotou a zoufalstvím a vy budete svého rozhodnutí záhy litovat, stejně jako já lituju toho svého.

KAPITOLA PRVNÍ

Pospíchám úzkými dlážděnými ulicemi Mořské Výdutě a v těle cítím každou ze svých sedmi set zim. V průběhu staletí se mi na tlapách vytvořily mozoly, popraskaly a krvácely a pak opět zmozolnatěly. Mé ostré zuby se otupily. Konečky mé bílé srsti získaly stříbřitý nádech. V poslední době jsem si všimla, že na hýždích mám stále víc lysin, a to, co mi ze srsti zbylo, je zacuchané a mdlé, bez lesku. Než jsem se stala Vlkem, když jsem ještě byla mladá dívka, která má celý život před sebou, byla bych se zděsila, kdybych věděla, že jednou ze mě bude starý ošuntělý pes. (Co si to namlouvám? Byla bych se zděsila, kdybych věděla, že ze mě jednou vůbec bude pes.)

Nic naplat. Teď už na tom nezáleží, ne, pokud vše půjde podle plánu.

Starcův pach je zpočátku slabý, ale rychle sílí.

Když jsem s touto prací začínala, ten sladký, lehce drsný pach blížící se smrti – něco jako černá lékořice smíchaná s tabákem – mě podivně uspokojoval.

Teď, když mi naplňuje čenich a kazí mi dech, vnímám ho jako zápach. Ne že by mi to vadilo. Dnes ne. Na tento okamžik jsem čekala bezpočet zim. Až bude stařec z cesty, chlapec bude potřebovat... pomoc.

Jakmile se přede mnou objeví truhlářská dílna, švihnu ocasem ze strany na stranu. Přijmu pozvání otevřených dveří a proklouznu dovnitř. Oheň tu nehohří, ale stěny odrážejí chlad větru vanoucího od moře, a místnost je tak poměrně příjemná. Starcův pach se mísí s čerstvou vůní nařezaného dřeva – většinou borovicového a dubového, ale rozeznám také javor a cedr. Opotřebovaný pult ustupuje dveřím vedoucím do dílny, kde se to kdysi hemžilo zpola hotovými truhlami, stoly a jiným rozličným nábytkem. Nyní je vycíděná místnost téměř prázdná a truhlářovo nářadí – měřidla, dláta, hoblíky, pily a spousta dalšího – je pečlivě uspořádáno podél stěn.

Truhlář Bastien, kdysi vysoký a statný, se hrbí nad jednoduchým nočním stolkem a trpělivě montuje zužující se nohu. Jeho bílá kůže je flekatá věkem. Na sobě má šedé pantalonky a vlněnou tuniku, obě obnošené, ale pečlivě zalátané. Nedaleko něj dvanáctiletý kudrnatý chlapec se světlou pokožkou utahuje provaz, který provlékl otvory v dřevěném rámu postele, aby podpíral matraci. (Je to první zakázka,

VLČÍ PROKLETÍ

kterou plní úplně sám, a touží dokázat, že je úkolu hoden.)

Drápy mi klapnou o podlahu a na mou přítomnost upozorní hoča dřív, než k němu dolehne můj pach – ten je drsný a divoký víc, než si chci připustit, a připomíná spíše pach toulavého psa. Hoch zvedne hlavu, prudce se nadechne a neodváží se říct ani slovo. Nakrčí obočí a semkne rty. Usilovně jsem se snažila přivyknout ho na svou přítomnost. Spíše než strach zachytím závan hněvu. Odpor. (I každý z těch pocitů je dost příznačný svým pachem. Strach je nechutný jako shnilá chobotnice, kdežto hněv připomíná dřevěné uhlí. Odpor je nejhorší – nese štiplavý zápach kočičí moči.)

Sotva to můžu mít chlapci za zlé.

Poprvé se dostal do potíží před pěti zimami – během návštěvy starosty Vulpinea s manželkou. Kdyby mě chlapec tehdy nezahlédl před dílnou a neupozorňoval na velkého bílého psa, kterého však nikdo jiný neviděl, kdyby ještě té noci madam Vulpineová nevyplula k Moři v oblacích, pak by druhý den do dílny nevtrhla starostova stráž a neobvinila chlapce, že přišel z Bažiny, a lidé by ho nenazvali *jasnozřivcem*. Stařec by nemusel prosit a žadonit a pak, když to nevyšlo, vyměnit všechny mušle, které měl, aby zabrá-

nil tomu, že chlapce vyšlou na moře. Nešířily by se zvěsti o chlapcově čarodějnictví a on by se při těch vzácných příležitostech, kdy k nim dorazilo pár zbývajících zákazníků, nemusel skrývat.

Nebohý hoch. Netuší, že vidět mě je dar a že jsem tady proto, abych mu pomohla. Ačkoli, možná ne dnes večer. Dnes jsem si přišla pro starého muže. Chlapec bude potřebovat čas, alespoň pár dní, aby se smířil se svou ztrátou. Aby pochopil své nové místo ve světě.

Brzy dostane svou příležitost. Nabídnu mu budoucnost. Smysl a účel jeho bytí.

Usadím se ve svém obvyklém koutě a dýchám tíže než obvykle, když se snažím zachovat klid.

Rozhodnutý mě ignorovat, dokončí chlapec utahování provazu a uštípne přečnávající konce. Když je hotov, zavolá dědečka, aby mu práci zkontroloval.

Stařec přejede rukou po robustních sloupcích postele. „Proč jsi nepoužil dub?“

Chlapec ví, že ho děda zkouší. „Madam Abrielleová mohla zaplatit jen pětasedmdesát mušlí. Navíc žije na druhém konci vesnice a borovice není tak těžká.“

Nedočkavě starce pozoruje. Dědeček býval veselý, věčně vyprávěl vtipy a nešetřil chválou. Po incidentu s madam Vulpineovou se jeho smích vytratil a slova

VLČÍ PROKLETÍ

vyschla jako voda ve staré studni. Chlapec nedokáže zažehnout jiskru ve starcových očích, ale může dávat pozor, tvrdě pracovat a jednoho dne se vydat v dědečkových stopách.

Koutky starcových rtů se lehce nadzvednou. Zkouší navlečený provaz a ten pod tlakem jeho dlaně povolí jen trochu. „Jak jsi ho sám utáhl?“

„Použil jsem postelový klíč, abych provaz napnul. Ale místo toho, abych tě zavolal, ať ho podržíš, jsem do otvoru nacpal šídlo, takže lano nemohlo sklouznout, zatímco jsem pracoval na druhé straně.“

Je hrdý na svou vynalézavost, ale i tak se sotva odváží dýchat, když čeká na dědečkův verdikt.

„Jak jsi ho uvázal?“

Chlapec bez zaváhání odpoví. „Klouzavým uzlem.“

„Přesně jak jsem si myslel,“ řekne stařec.

„Cože?“ Chlapec pohledem přejíždí po posteli a hledá nedostatky.

„Máš truhlařinu v krvi.“

Chlapec se po těch slovech nadme jako čerstvě nacucané klíště.

Stařec ho pohladí po rozčuchaných vlasech. Hoch se zašklebí, ale jelikož si hodně zakládá na svých kudrlinách, které – jak se dozvěděl – zdědil po matce, odtáhne hlavu. (Chlapcovo jméno? U všech vlků.

Jmenuje se Gauge¹, jestli to musíte vědět, ačkoli nevidím důvod mu tak říkat – obzvlášť když se svého jména stejně velmi brzy vzdá. Trváte na tom? Tak jo, tentokrát jste mě přemluvili. Ale varuju vás, nezkoušejte mou trpělivost.)

Vpředu u pultu zazvoní zvonek. Chlapec – Gauge – a jeho dědeček si vymění pohled. Celý týden neměli žádného zákazníka a došly jim i poslední brambory. Takže i pár mušlí jim poskytne vítanou úlevu od hladu, který se jim zakusuje do žaludků. (Abyste věděli: nejde o ledajaké mušle, které najdete na každé druhé pláži – na břeh se vyplavují na jediném místě v celém Gatineau a jejich přísun pečlivě reguluje velký lord Lasage, který vládne celé zemi.)

Stařec vstoupí do krámků. Ví, že vnukovi nemusí připomínat, aby se držel z dohledu.

Vstanu, vyklepu si kožich a následuju ho.

Truhlář vítá zákazníky, aniž tuší, že sedím vedle něj. „Co vás dva ke mně v tento příjemný jarní den přivádí?“

Gauge zvedne přebytečný provaz, aby jej uklidil, ale nakonec přece jen podlehne zvědavosti a s provazem v ruce se přiblíží ke dveřím.

1 Ne, nevyslovujte to [gaug]. Je to [gejdž] jako *Nicolas Cage* [kejdz], ale s [g].

VLČÍ PROKLETÍ

„Máme rozbitou máselnici.“ Vzduch protne ženský hlas. (Ne že by byla nepřátelská, jen je zocelená dlouhými zimami, které se vlečou, naplněny přílišnou spoustou práce a příliš velkým nedostatkem pohodlí.) „Polož ji tady, Remy.“

„Ano, matko,“ odpoví chlapecký hlas.

Gaugeovi se zrychlí tep. Představuje si sám sebe, jak o několik zim později stojí po boku dědečka. Zvěsti o Gaugeových schopnostech se rozšíří široko daleko a obvinění vznesená proti němu už budou dávno smyta jako stopy v písku. Se zákaznicí si vymění vřelé pozdravy, zeptá se, jaký měla den, a dítěti vedle ní podá pár kousků kandovaného zázvoru. Poté prohlédne máselnici a navrhne cenu za opravu, zatímco dědeček jej bude hrdě pozorovat.

(Jestli se divíte, jak vím, nač myslí, nedávali jste na začátku dobrý pozor. Už jsem vám říkala: na mě se nevztahují stejná pravidla jako na vás.)

Gauge tiše dojde ke dveřím. Dovnitř nepůjde. Chce jen nakouknout. Letmo pohlédnout na život, který kdysi vedl – a který, jak doufá, jednou povede znovu. Mohlo by se to stát. Alespoň v to věří. Plovák naděje se v chlapci pohupuje a pomáhá mu přežít každý den.

Zadrží dech a vykoukne zpoza dveří. Stařec stojí na svém obvyklém místě u vzdáleného konce pul-

tu. Pečlivě se postavil tak, aby odvedl pozornost ode dveří vedoucích do dílny. Vypláznou dlouhý růžový jazyk a olíznu si tlamu. (Nemůžu si pomoci – starcův pach je stále silnější, neodolatelnější.)

Chlapci přeběhne mráz po zádech. Rozhodnut zahnat své neblahé tušení, obviní ze zachvění vítr, který profukuje neustále otevřenými předními dveřmi, a obrátí svou pozornost k ženě na druhé straně pultu. Je malá a svýma vypoulenýma očima a světlou šupinatou kůží se podobá ještěrce. Na tváři má tmavou modřinu. Za ruku se jí drží umolousané dítě, ne starší než sedm nebo osm zim.

Máselnice leží nakloněná na pultu, jedna její noha je zlomená. „Nemám žádné mušle,“ řekne žena a sklopí oči, „ale slyšela jsem, že byste mi mohl pomoci. Dejte to do pořádku a já vám příští týden donesu půl várky másla.“

„S tímhle si poradím během chvíle,“ řekne truhlář zvesela. „Chcete počkat?“

„Počkat tady? Ale ne. Ne, nemyslím si,“ odpoví žena, chytne syna za ruku a couvá ke dveřím. „Vrátím se.“

Gauge nechtěně zavadí provazem o rám dveří. Zvuk je tichý, téměř neslyšný. Ale stačí to. Žena vzhledne. Vytřeští oči.

VLČÍ PROKLETÍ

Gauge sebou trhne a přitiskne se ke stěně. Srdce mu divoce buší.

„Nechte to být,“ vyhrkne žena překotně. „Zrovna jsem si vzpomněla, že mi pomoc nabídla sousedka. Řeknu jí, ať se na to podívá.“

„Prosím,“ řekne truhlář. „Zabere to jen chvíličku.“

„Ne,“ opáčí. „Byla chyba sem chodit. Opravdu musím jít.“

Pověsti, že truhlářův vnuk je jasnozřivec, kolovaly Mořskou Výdutí po léta, a díky tomu jim vesničané dovolili zůstat. Díky fámám a pověrám. Ale je těžké dívat se jinam, když pověra zírá přímo na vás. Skutečnost, že se chlapec odvážil ukázat, musí znamenat, že čím je starší, je také odvážnější – a nepochybně i nebezpečnější. Žena popadne máselnici a vyveče syna ven. Dveře se za ní prudce zabouchnou.

Vzduch zaplní ticho, které Gauge doslova drtí. Zaměstná se věšením provazu na hřebík čnicí ze zdi.

Stařec se plahočí zpátky do dílny.

Následuji ho a opět se usadím v koutě. Přestože si dávám pozor, abych s chlapcem nenavázala oční kontakt, srst mi pod jeho pohledem doslova hoří.

„Nedělej si z ní těžkou hlavu,“ nabádá stařec konejšivým hlasem svého vnuka. „Másla bychom se stejně moc nenajedli.“